

Arrest

nr. 284 950 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERHAEGEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 maart 2022 en 12 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 september 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een sjiitische Hazara en ben je afkomstig van het district Doshi in de provincie Baghlan. Je verhuisde met jouw familie naar Pul-i Khumri in het district Pul-i Khumri in de provincie Baghlan en ging er twee of drie jaar naar school. Je volgde er tevens lessen Engels. Je verliet Afghanistan op jonge leeftijd – je was acht, negen, tien, elf of twaalf jaar oud - omwille van het algemene geweld en reisde samen met je familie en de familie van F.F. naar Iran. Onderweg raakte je gescheiden van jouw familie en reisde je samen met F. en zijn gezin door naar Turkije. Jullie verbleven drie jaar lang in Turkije waar je naar school ging. Vervolgens reisde je door naar Griekenland waar je zei dat F. jouw oom langs vaderskant was. Je werd in het kader van hervestiging naar Duitsland overgebracht waar je zes of zeven maanden verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Je reisde vervolgens door naar België waar je aankwam op 25 januari 2021 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 januari 2021.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban je zullen doden omdat je een sjiitische Hazara bent. Daarnaast vrees je de algemene veiligheidssituatie en de economische problemen in Afghanistan.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je een rapport neer van je hervestigingsprocedure in Griekenland alsook een taalverslag van een logopediste waarin onder meer gesteld wordt dat je moedertaal Dari aan het vergeten bent; een kopie van de huwelijksakte van jouw ouders; een kopie van de paspoorten van jouw ouders G.M. en S., zus H., broers B., R. en S.; een kopie van een foto van jouw gezin in Afghanistan; een samenvatting van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan en van aanvallen op sjiieten; en een overzicht van gewelddadige incidenten tegen Hazara's en sjiieten in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Ofschoon jouw voogd tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat je met psychologische problemen kampt (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 04/03/2022, p. 15), legde je geen (begin van) bewijs neer van deze problemen ten tijde van dit onderhoud. Het hervestigings-rapport maakt melding van moeilijke omstandigheden in Moria begin 2020, emotionele afstandelijkheid en occasioneel agressief gedrag maar stelt tevens dat je coherent nadacht wanneer je over jouw toestand in heden en het verleden beschreef. Uit deze vaststellingen die gemaakt werden in de specifieke context van een overbevolkt kamp in Griekenland kan als dusdanig niet worden afgeleid dat je ten tijde van je persoonlijke onderhouden of heden ten dage zou kampen met psychologische problemen. Je zou bovendien intussen aan de betere hand zijn en gaat in België niet naar een psycholoog (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 12/05/2022, p. 2). Jouw voogd gaf tevens aan dat je het Dari niet helemaal machtig bent en vroeg om hierbij rekening te houden bij jouw persoonlijke onderhouden bij het CGVS (schrijven voogd d.d. 02/03/2022). Je werd aangespoord om eventuele problemen met de tolk onmiddellijk kenbaar te maken (CGVS 1, p. 2). Uit beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS bleek dat je de tolk en de vragen goed begreep, hetgeen je gedurende en op het einde van de onderhouden bevestigde (CGVS 1, p. 9, 16; CGVS 2, p. 9).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat je noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat jouw algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast door de vaststelling dat je geen zicht wenste te bieden op je familiale situatie en levensomstandigheden voor jouw komst naar België.

Je ouders hadden je verteld dat zij broers en zussen hadden maar dat ze geen contact meer hadden waardoor je hun namen niet kent (CGVS 1, p. 3). Je ontmoette jouw ooms en tantes in Pul-i Khumri waar zij bij jullie op bezoek kwamen (CGVS 1, p. 4, 11) en je vermoedt dat je twee ooms langs moederskant, twee ooms langs vaderskant, twee tantes langs moederskant en twee tantes langs vaderskant hebt (CGVS 1, p. 9). Ook uit het Griekse hervestigingsrapport blijkt dat je in Griekenland minstens melding maakte van twee ooms langs vaderskant: de ene begeleidde je en heet F. en de andere bevond zich in Frankrijk. Uitgenodigd door het CGVS om een overzicht te geven van al je ooms en tantes en diens kinderen, verklaarde je vader G.M. echter dat hij geen enkele broer heeft, dat hij één zus in het district Doshi heeft, dat jouw moeder geen broers heeft en dat jouw moeder één zus heeft in Iran (schrijven voogd d.d. 23/03/2022). Deze verklaringen kunnen hoegenaamd niet overtuigen. Er dient immers te worden vastgesteld dat jouw vaders telefoonnummer, dat volgens jou naar hun eigen gsm leidt (CGVS 1, p. 6), ook opgegeven werd in de verzoeken om internationale bescherming van H.Q. (...) en S.Q. (...) als het nummer van hun broer respectievelijk vader G.M.. H en S. gaven voorts dezelfde namen van je gezinsleden met name jouw moeder S., zus H. en broer S. (CGVS H. d.d. 12/08/2016, p. 6; verklaring DVZ S.) zodat er redelijkerwijs kan geconcludeerd worden dat H. je oom is en S. je broer. Pas wanneer je met deze vaststellingen geconfronteerd werd, stelde je dat het mogelijk is dat S. jouw broer is maar dat je hem reeds zeven jaar niet hebt gezien (CGVS 2, p. 5). Het CGVS acht het zeer onwaarschijnlijk dat je niet op de hoogte zou zijn gebracht van de aanwezigheid van je oom en broer in België. Jouw vader bood evenmin enige verklaring voor zijn stilzwijgen omtrent H. en S.. De vaststelling dat jouw vader niet de waarheid wenst te vertellen over jullie familieleden hoewel het CGVS hem hiertoe verzocht, maakt dat je geen zicht biedt op je werkelijk familiaal netwerk en levensomstandigheden voor je komst naar België. Je bood zelf ook geen enkele verklaring voor het feit dat je je broer S. onvermeld liet wanneer je gevraagd werd naar je broers en zussen bij de DVZ en bij het CGVS (verklaring DVZ d.d. 04/03/2021, vraag 17; CGVS 1, p. 3). Bij een eerste confrontatie met het facebookaccount van S. vermeldde je evenmin dat je nog een broer had (CGVS 1, p. 13) terwijl dit uiteraard een uiterst opportuun moment was om hiertoe over te gaan. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat jij en je vader doelbewust trachten om je werkelijke familiale situatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Het is bovendien zeer vreemd dat je niet op de hoogte was van het al dan niet in leven zijn van je grootvader langs vaderskant gezien de Afghaanse patriarchale samenleving (CGVS 1, p. 9-10).

Je verklaarde voorts meermaals dat je nooit een facebookaccount hebt gehad (CGVS 1, p. 6, 12). Na confrontatie met jouw foto en een account op facebook onder jouw naam en met jouw foto ontkenen zowel jij als je voogd in eerste instantie dat jij de persoon op de foto was (CGVS 1, p. 14). Daarna gaf je toch toe dat jij de persoon op de foto bent maar verklaarde je dat jouw ouders dat account misschien hebben aangemaakt (CGVS 1, p. 14). Je werd geconfronteerd met de naam van een persoon die zich als commentaar op jouw foto op facebook je tante noemde maar je zei haar niet te kennen (CGVS 1, p. 13). Nochtans was je ook met haar bevriend op facebook. Bovendien werd vastgesteld dat je op facebook verschillende gemeenschappelijke vrienden hebt met je broer S. hetgeen de geloofwaardigheid van je bewering dat je geen idee had dat je broer zich in België bevond manifest ondermijnt. Ofschoon het CGVS verzocht om ook meer uitleg te verschaffen over dit facebookaccount en je aangaf dat je dit met jouw ouders ging bespreken (CGVS 1, p. 15), bood je ook hiervoor geen enkele verklaring. Dat je ouders dit account zouden gemaakt hebben klemt dan weer geheel met de bewering van jouw voogd dat jouw ouders geen internet hebben en niets kunnen inscannen (schrijven voogd d.d. 01/02/2021).

Wat de verzoeken om internationale bescherming van je oom H. en je broer S. betreft moet worden opgemerkt dat zij verklaarden afkomstig te zijn van het dorp Kampirak in de provincie Baghlan en verhuisden naar Pul-i Khumri maar dat er geen geloof werd gehecht aan hun verblijf op deze plekken in Afghanistan waardoor hun verzoeken om internationale bescherming definitief werden geweigerd bij RvV-arrest nr. 220050 d.d. 19 april 2019. Hierdoor rijzen er eveneens ernstige vraagtekens over jouw eigen verblijfplaatsen voor je komst naar België. Jouw verklaringen over jouw leven in Afghanistan bleken ook zeer oppervlakkig en vaag te zijn. Hierbij dient rekening te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan. Toch mag ook van jonge verzoekers verwacht worden dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, en ook dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen toelichten. Je slaagde er echter niet in om de school waar je twee of drie jaar naartoe ging (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 2) bij naam te noemen (CGVS 2, p. 7). De plek waar je met jouw vader ging bidden kon je noch benoemen noch beschrijven (CGVS 2, p. 7) en je kon je geen enkele andere plaats of gebouw in Pul-i Khumri voor de geest halen (CGVS 2, p. 8). Dit zijn nochtans zaken die zeer nauw aansluiten bij je persoonlijke leefwereld waardoor op zijn minst enige basiskennis mag worden verwacht. Er werd tevens gevraagd om jouw ouders jouw eigen taskara te laten doorsturen die nog in Afghanistan zou liggen en waarvan jouw vader ging proberen een scan te maken (CGVS 1, p. 12; schrijven voogd d.d. 01/02/2021) maar jouw ouders lieten na dit te doen. Zij stuurden wel een foto van jouw gezin in Afghanistan en van hun paspoorten door hetgeen des meer vragen oproept over de afwezigheid van jouw taskara. Uit de neergelegde documenten van H. blijkt tevens dat jouw vader ook in zijn verzoek om internationale bescherming reeds documenten naar België stuurde, waaronder de taskara van jouw moeder, zodat hoegenaamd niet kan worden ingezien waarom jouw vader er niet in zou slagen om jouw taskara door te sturen.

Over F. F., met wie je naar Iran, Turkije en Griekenland reisde, gaf je eveneens tegenstrijdige verklaringen. Je had in Griekenland verklaard dat hij je oom langs vaderskant was maar bij het CGVS zei je dat je hem eigenlijk niet goed kende en dat je niet wist wat zijn band met jouw vader is hetgeen zeer vreemd is indien je werkelijk zolang bij hem verbleef (CGVS 1, p. 7). Je zou drie jaar lang in Turkije en vervolgens in Griekenland bij hem hebben verbleven (CGVS 1, p. 7). Het feit dat je de namen van zijn vrouw en kinderen, met wie je nochtans ook jarenlang samenwoonde, niet eens kon opnoemen (CGVS 1, p. 7, 13) doet opnieuw ernstige vraagtekens rijzen over dit beweerde jarenlange verblijf. Dat je drie jaar lang in Turkije verbleef en er naar school ging kan evenmin overtuigen. Je kon tot vijf tellen in het Turks en kende een standaardzin, maar kende het Turkse woord voor school niet en kon geen andere woorden zeggen (CGVS 1, p. 12). Je legde verder geen enkel (begin van) bewijs neer van je schoolgang of verblijf in Turkije waardoor je deze evenmin aannemelijk maakte. Dit roept niet enkel vraagtekens op over je verblijfplaatsen de afgelopen jaren maar tevens over je leeftijd bij vertrek uit Afghanistan die nochtans belangrijk is om tot een correcte beoordeling te komen van welke informatie mag verwacht worden van een minderjarige.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat je er niet in slaagde om een geloofwaardig beeld te schetsen van je verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor je komst naar België. Nochtans is dit noodzakelijk om een correcte inschatting te maken van elk verzoek om internationale bescherming. Je nalaten wat dit betreft doet dan ook sterk afbreuk aan je algemene geloofwaardigheid.

De houding van je familieleden is voorts niet in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je stelde dat je Duitsland verliet omdat de procedure daar te traag verliep en je niet opgevolgd werd, hetgeen niet meer dan een blote bewering is (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen kan redelijkerwijze worden afgeleid dat je reeds contact had met je familie in België en België je werkelijke eindbestemming was. Het feit dat je familie het niet opportuun achtte dat je gedurende je maandenlange verblijf in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende maar je familie daarentegen wenste dat je hen vervoegde in België is onmogelijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Indien je daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in je land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat je familie erop aan zou sturen dat je na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu.

Wat er ook van zij, je hebt geen elementen aangehaald waaruit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie blijkt. Je vreest de algemene veiligheidssituatie en de economische

problemen in Afghanistan (CGVS 1, p. 10), motieven die niet ressorteren onder de criteria bepaald in de vluchtelingendefinitie.

Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport Afghanistan. Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

De door jou voogd doorgestuurde informatie maakt gewag van geweld tegen Hazara's en sjiieten in Afghanistan maar volstaat geenszins om de bovenvermelde vaststellingen om te buigen en te kunnen concluderen dat er sprake is van een situatie van systematische vervolging. Je haalt verder geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op jouw persoon of dat jij hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Jijzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat je Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het komt aan jou toe om concrete, op jouw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat jij persoonlijk omwille van jouw etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar je in gebreke blijft.

Je voogd stelde dat je extra kwetsbaar bent omdat je de cultuur en taal aan het vergeten bent (CGVS 1, p. 15) maar ofschoon je een taalrapport neerlegde waaruit enkele moeilijkheden worden vermeld betreffende jouw taalontwikkeling bleek uit jouw verklaringen geenszins dat je de taal niet meer machtig bent noch dat je deze niet opnieuw zou kunnen oppikken. Je belt nog meermaals per week met jouw ouders (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 3) en jullie spreken hierbij Dari (CGVS 2, p. 3). Ook met F. bij wie je in Turkije zou hebben verbleven, sprak je Dari (CGVS 1, p. 7). Je begrijpt jouw ouders maar vergeet zelf soms een woord en vindt het wat moeilijk om met hen te spreken (CGVS 2, p. 4). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat je niet langer Dari machtig bent noch dat je hierdoor vervolging zou dienen te vrezen. Jouw beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS werden overigens in het Dari gevoerd waarbij je telkens aangaf dat je de tolk en de vragen goed had begrepen (CGVS 1, p. 9,16; CGVS 2, p. 9).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat je niet aannemelijk heeft gemaakt dat je een gepronounced vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door je aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of je persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Dat je je in Griekenland bevond en vervolgens naar Duitsland ging in het kader van hervestiging wordt niet in twijfel getrokken. Het taalverslag, de identiteitsdocumenten en foto van je gezinsleden in Afghanistan en de informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 6, 19 en 17 van het VN Kinderrechtenverdrag, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet hierbij, onder meer, uiteen:

“Verwerende partij meent dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het vluchtelingen-statuut, noch voor het statuut van internationale bescherming. Verwerende partij haalt verschillende elementen aan om aan te tonen dat verzoekers vluchtverhaal ongeloofwaardig is.

Verwerende partij vangt aan met aan te halen dat zijn algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast door de vaststelling dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn familiale situatie en levensomstandigheden voor zijn komst naar België. Daarnaast acht verwerende partij het zeer

onwaarschijnlijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn gebracht van de aanwezigheid van zijn oom en broer in België.

Na verzoekers tweede gehoor op 12 mei 2022 werd de onwetendheid over het verblijf van zijn broer S.Q. en zijn oom H.Q. in België echter verduidelijkt.

Uit het mailverkeer van de voogd van verzoeker naar verwerende partij d.d. 31 mei 2022 werd duidelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat zijn broer en zijn oom in België waren. Ook voor S.Q. zelf was het een enorme shock om te vernemen dat zijn broer in België is. S.Q. zou al het contact met zijn vader hebben stopgezet omwille van de druk die op hem werd uitgeoefend tijdens zijn asielprocedure en het gebrek aan bekommernis om zijn welzijn. Hij zou volledig in het donker zijn gehouden door zijn vader over de komst van verzoeker naar België. S.Q., nu 17 jaar oud is reeds 9 jaar in België en is ondertussen vervreemd van zijn familie.

Voor verzoeker was het dan ook enorm moeilijk om te vernemen van zijn voogd dat zijn broer al zo lang zo dichtbij is en zij elkaar door het stilzwijgen van hun vader nooit konden ontmoeten. Gelet op deze complexe situatie hoeft het dan ook niet te verwonderen dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat zijn broer en oom in België verblijven.

Zowel S.Q. als H.Q. kregen een negatieve beslissing in hun asielprocedure omdat hun kennis over hun directe leefomgeving in Afghanistan lacunair is. De Raad was van oordeel dat ze er niet in slaagden om hun herkomst uit het dorp Kampirak in Afghanistan aannemelijk te maken. Vervolgens kreeg S.Q. een A-kaart via de Minteh procedure, omdat een verblijf in België de meest duurzame oplossing was rekening houdend met het hoger belang van het kind. S.Q. verbrak het contact met zijn familie. Momenteel wilt S.Q. nog steeds geen contact met verzoeker. Ook met de oom van verzoeker, H.Q., die na een procedure 9bis wettig verblijf kreeg in België, is er geen contact. Het is evenwel veelzeggend dat, ondanks dat er twijfels waren over hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, verzoekers broer en oom toch een verblijfstitel in België kregen, wat wijst op het feit dat er nood is aan bescherming en een verblijf in België de duurzame oplossing is.

Verwerende partij meent echter nog steeds, zelfs na de verklaring van verzoekers voogd over het verblijf van zijn broer en oom in België, dat het zeer onwaarschijnlijk is "dat je niet op de hoogte zou zijn gebracht van de aanwezigheid van je oom en broer in België" en concludeert dat "jij en je vader doelbewust trachten om je werkelijke familiale situatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties". Met deze laatste opmerking gaat verwerende partij evenwel voorbij aan de complexiteit van de situatie voor verzoeker, een heel erg jonge verzoeker om internationale bescherming die onder enorme druk wordt gezet door zijn vader, waarbij een minimum aan begrip voor de onhoudbare situatie waarin hij zich bevindt essentieel is, wil het hoger belang van het kind in deze procedure ook maar iets betekenen, alsook het feit dat verzoeker vervolging door de Taliban vreest in zijn land van herkomst.

Het is begrijpelijk dat er twijfels zijn bij het feit dat verzoeker niet wist dat er familieleden van hem in België verblijven, maar de focus moet worden gelegd op het feit dat zijn broer S.Q. een A-kaart kreeg en geen contact meer heeft met zijn vader, waardoor aannemelijk is dat ze beiden geen enkel idee hadden van elkaars verblijf in België.

De kennis die verzoeker heeft over zijn verblijfplaatsen is inderdaad eerder fragmentarisch en weinig in de diepte, maar hieruit kan niet automatisch worden afgeleid dat verzoeker zaken zou willen achterhouden of weigert duidelijkheid te verschaffen over zijn afkomst. Er moet worden erkend dat er een enorme druk wordt gelegd op verzoeker door zijn familie, wat zorgt voor een enorm complexe situatie in hoofde van verzoeker. Voor verzoeker is het enorm verwarrend om plots te horen dat zijn broer en oom zich op het grondgebied bevinden, zonder dat zijn vader hem daarover heeft ingelicht. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit over de kern van zijn asielrelaas heeft gelogen. De redenen waarom hij is vertrokken uit Afghanistan heeft verzoeker nooit gewijzigd.

Er zijn inderdaad vragen die voorlopig nog niet zijn opgehelderd, zoals verzoekers recente verblijfplaatsen, maar het is duidelijk en het wordt ook aanvaard dat verzoeker Afghaans is, bijzonder jong is, Hazara is, zijn taal deels kwijt is, verwesterd is, een erg complexe relatie met relevante familieleden heeft, alsook het feit dat de duurzame oplossing voor zijn broer die hier ook al meer dan 8 jaar is in België ligt.

De samenwerkingsplicht zou in functie van het hoger belang van het kind dan toch op zijn minst zo moeten gelezen worden dat hiermee rekening wordt gehouden, en verwerende partij enkele lacunes zelf opvult, bijvoorbeeld door het Minteh gehoor van verzoekers broer S.Q. op te vragen, gezien verweerder toch rekening houdt met zijn dossier en verklaringen, en verzoeker het voordeel van de twijfel toekent.

Zoals reeds werd aangehaald en wat ook vaststaat, heeft verweerder geen of op zijn minst veel te weinig rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker als minderjarige sjjiitische Hazara die na jarenlang verblijf in het Westen zou moeten terugkeren. Er wordt door verwerende partij niet betwist dat verzoeker Hazara is, Afghaan is en naar Afghanistan zou moeten terugkeren.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar

zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven is het onzeker naar welk netwerk verzoeker zou moeten terugkeren in Afghanistan.

Verweerder deed aan "cherry-picking" wat betreft de verklaringen van verzoeker, waar ze hem eigenlijk net, vanuit het begrip voor zijn kwetsbare profiel, net het voordeel van de twijfel had moeten gunnen. Het is begrijpelijk dat verweerder vragen stelt bij het facebook profiel van verzoeker, en bij het recent verblijf gelet op de twijfel bij de asielpcedure van zijn oom en broer, maar het staat vast dat verzoeker op piepjonge leeftijd is toegekomen in België, sinds geruime tijd vertrokken is uit Afghanistan, sjiitische Hazara is, zijn moedertaal Dari aan het vergeten is, in een Frans pleeggezin terecht kwam, Frans en Nederlands door elkaar spreekt wat wijst op verwestering en enorm kwetsbaar is gelet op zijn erg jonge leeftijd. Verzoeker heeft aangegeven bevreesd te zijn bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij zou moeten vertellen dat hij jarenlang in het Westen verbleven heeft, waarom hij vertrokken is, en omdat zijn etniciteit en uiterlijk zou afgekeurd en bestraft worden door de taliban en hij dit niet wil.

Of het door verwerende partij aangehaalde facebook profiel nu van verzoeker is of niet, is niet bepalend om zijn vrees ten opzichte van Afghanistan te beoordelen. Zelfs wanneer verwerende partij gevolgd zou worden in haar stelling dat het desbetreffende profiel van verzoeker is, brengt dit de geloofwaardigheid van verzoeker zijn vrees ten aanzien van de taliban niet in het gedrang.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat zij rekening gehouden heeft met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Er wordt niet verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit.

Artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet stelt expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat de asielinstanties rekening moeten houden met het individueel profiel van de verzoeker in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 4.3.c) van de Kwalificatierichtlijn stelt daarbij expliciet dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd te worden, en (onder andere) rekening moet houden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"

Er dient dus een beoordeling te komen van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker om na te gaan of de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Gelet op zijn erg jonge leeftijd kan hij niet eenvoudigweg verantwoordelijk gesteld worden voor de druk die op hem wordt uitgeoefend, voor het vertellen van de waarheid, maar moet er gewerkt worden met realistische verwachtingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het asiëldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verwerende partij stelt te grote verwachtingen aan verzoeker, in het licht van zijn erg jonge leeftijd.

Dat verwerende partij een negatieve beslissing neemt op basis van deze twijfels over zijn familie en verblijfplaatsen voor aankomst in België, zou aanvaardbaar zijn wanneer de foute verklaringen van verzoeker betrekking zouden hebben op de redenen zelf van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn vrees naar de toekomst toe. In dat geval zou er namelijk oprecht getwijfeld kunnen worden aan de waarachtigheid van die vrees. In casu gaat het echter om verklaringen over zijn eerdere verblijfplaatsen en familieleden, en niet over zijn vrees voor vervolging door de taliban. In dit licht is het heel verstaanbaar dat verzoeker, onder druk van zijn vader, iets achterwege houdt, om te voorkomen dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar hij vreest gedood te worden door de taliban. Verwerende partij lijkt volledig uit het oog te verliezen dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg, en zijn onwetendheid over het verblijf van familieleden in België, geen afbreuk doen aan zijn vrees voor vervolging.

Verwerende partij is ertoe gehouden verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van de objectieve landeninformatie die ze ter hare beschikking heeft. Of verwerende partij nu van oordeel is of verzoekers vrees gedood te worden door de taliban zijn foutieve verklaringen over zijn verblijfplaatsen vergoelijkt of niet, doet er in wezen niet toe. Hetgeen van belang is om te oordelen over verzoekers nood aan internationale bescherming zijn de redenen waarom hij is vertrokken uit Afghanistan en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoekers eerdere verblijfplaatsen of zijn facebookprofiel is hierbij van ondergeschikte orde.

Verwerende partij ziet volledig over het hoofd dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft als etnische en religieuze minderheid, als minderjarige en als terugkeerder uit Europa. Zij heeft niet voldoende rekening

gehouden met het risicoprofiel van verzoeker in Afghanistan en de verhoogde risico's op willekeurig geweld, stigmatisering en discriminatie dat verbonden is aan hun sociale positie. Bovendien laat zij de objectieve landeninformatie over het toegenomen geweld tegen Hazara's na de machtsovername van de Taliban geheel links liggen.

Verwerende partij heeft een weigeringsbeslissing genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst (zie infra).

In eerste instantie wordt de kwalificatie van verzoekers kwetsbaar profiel uiteengezet en wordt er gekeken naar het specifiek risico dat verzoeker loopt mocht hij terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn risicoprofiel, namelijk dat van minderjarige sjiitische Hazara met een psychologische kwetsbaarheid. Daarna wordt ingegaan op het informatiegebrek dat er momenteel bestaat rond de situatie in Afghanistan. Voorts wordt ingegaan op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en de onderzoeksplicht die op verwerende partij rust. Ook heeft verwerende partij te weinig aandacht besteed aan het risico dat de strijd tussen ISKP en de Taliban creëert voor verzoeker als sjiitische Hazara, zeker gezien het risico op ernstige onderrapportering van het aantal geweldsincidenten. Tot slot wordt ingegaan op het hoger belang van het kind dat verzoeker geheel links laat liggen."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn risicoprofiel en licht hij toe:

"1. Verzoekers risicoprofiel

Verzoeker meent dat het wel mogelijk was om op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen, op basis van het feit dat hij een driedubbel risicoprofiel heeft, namelijk als een etnische en religieuze minderheid (Sjiitisch Hazara), als minderjarige met een psychologische kwetsbaarheden en als terugkeerder uit Europa, en bijgevolg het doelwit vormt van de Taliban en het ISKP.

Het feit dat verzoeker tot een etnische en religieuze minderheid behoort werd niet in vraag gesteld door verwerende partij. Zij geeft evenwel aan dat "Het loutere feit dat je Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken, alsook "het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming." Wat verzoekers sjiitische geloofsstrekking betreft, stelt verwerende partij het volgende: "Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden." Doch stelt verwerende partij dat deze aanslagen doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaken.

Ook is het in casu niet duidelijk hoe verweerder in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, zoals het feit dat verzoeker het contact met zijn cultuur en taal is kwijtgeraakt en het feit dat hij al minstens 4 jaar in het Westen is, wat hem extra kwetsbaar maakt in geval van terugkeer.

Bovendien wordt nergens verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet stelt expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn.

Reeds voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd de psychologische kwetsbaarheid aangekaart door zijn voogd aan verwerende partij (mailverkeer d.d. 2 maart 2022):

"Ik had u graag, ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud van 04/03/2022 attent gemaakt op twee belangrijke kwetsbaarheden van mijn pupil.

In eerste instantie wens ik u bijkomende informatie te geven over de taalontwikkeling van R.. Zoals reeds in het DVZ dossier te lezen viel, is R. op een heel jonge leeftijd (ca 9 jaar) vertrokken uit Afghanistan. Hij leefde een drietal jaar in Turkije en daarna werd de tocht naar Europa verder gezet. Dit heeft grote gevolgen gehad voor zijn taalontwikkeling in de moedertaal. In eerste instantie heeft hij dus zijn moedertaal zich nooit helemaal eigen kunnen maken. Hij beheerste het Dari dus nog niet volledig toen hij vertrok. Gezien hij ondertussen ook 3 jaar les volgde in Turkije, daarna Duits leerde in Duitsland en nu uiteenlijk in België Nederlands moet leren maar in een Brusselse context verblijft, is hij al heel wat woorden en termen in het Dari vergeten.

Wij dringen er daarom op aan om een de tolk hiervan op voorhand op de hoogte te brengen zodat hij zijn taalgebruik kan aanpassen aan mijn pupil.

In tweede instantie verwijs ik graag naar het Best Interests Determination Report dat op-gesteld werd in Moria op 14/04/2020 door een EASO medewerker. Hierin maakt de medewerker duidelijk een melding van de psychologische kwetsbaarheid van mijn pupil. Deze kwetsbaarheid was ook hier in België zeer duidelijk. In de eerste maanden van zijn verblijf was ook hier emotionele blokkage heel duidelijk. Dit uitte

zich in momenten van volledige mentale afwezigheid, emotionele blokkades, huilbuien, ... De agressieve reacties waarvan sprake in het rapport mochten wij niet observeren. Ondertussen gaat het op

Pagina 8 van 189

emotioneel vlak al beter met R., dankzij de stabiele thuis die hij vond in zijn pleeggezin, maar dit blijft een aandachtspunt. Ik dank dan ook de PO om hiermee rekening te houden tijdens het persoonlijk onderhoud." Het Best Interests Determination Report, waarvan sprake in bovenstaand emailverkeer, werd ook voorgelegd aan verwerende partij. Dit rapport maakt melding van de emotionele kwetsbaarheid van verzoeker:

"R. comes across as a quiet and polite child, with a restrained but also resilient character that has allowed him to be part of the social context of the Safe Zone and adapt to his environment. But not without difficulties as he had presented occasional ag-gressive behavior towards other children (eight times in three months according to the social worker's report), following the refusal of his uncle in the camp to take his custody, but mostly following the avoidance of phone calls and then refusal of his uncle in France to continue the procedure for reunification with R.. During the interview, although R. seemed slightly nervous, he was focused on the discussion, presenting coherent thinking when he was trying to remember and describe his past and present situation, but in an emotionally detached manner. Neither during the most part of the interview nor while playing with his friends outside R. ever smiled and presented joy. Nevertheless, he responded very positively to compliments about his drawings."

Verder stelt het Best Interests Determination Report (p. 4) dat R. een veilige omgeving nodig heeft om op te groeien en zich te ontwikkelen tot een gezonde en evenwichtige volwassene. De voortdurende verplaatsingen en blijvende onzekerheid wegen erg zwaar door het op kind:

"R. needs a safe environment with enough stimuli and care to be able to grow and develop into a healthy and balanced adult one day. The continuous movements around places and the uncertainty that encircles his life for the last four years but also the years ahead, might hinder his ability to grow.

R. grew up in difficult conditions, not suitable for a child, but in a family that had the resources to cover its basic needs. The situation in the Baghlan Province was never safe as R. was growing up and both places he lived in, Dushi and Pul-I-Khumri, offered harsh images of dead bodies to the child."

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 4 maart 2022 (iets meer dan een jaar na aankomst) bij verwerende partij werd de impact van zijn psychologische toestand ook aangekaart door zijn voogd (p. 15 CGVS-gehoor):

"Mevrouw de voogd toevoegingen of opmerkingen?"

"Ik wil nog eens verwijzen naar het rapport dat ik bezorgde en ik denk dat het nu ook wel duidelijk is dat er psychologische moeilijkheden zijn voor R. zowel omv. land van herkomst als reisweg. Ik wil benadrukken dat hij al minstens 4 jaar geleden Afghanistan verliet en dat het duidelijk is op basis van het gesprek vandaag dat hij het contact met zijn cultuur en taal kwijtraakte, wat hem extra kwetsbaar maakt igv terugkeer."

Verzoeker begon te wenen toen het hem allemaal te veel werd tijdens het gehoor (p. 14 CGVS-gehoor).

Het is duidelijk dat verzoeker tot op de dag van vandaag nog steeds psychologisch erg kwetsbaar is omwille van de gebeurtenissen in Afghanistan, alsook zijn vlucht en leven alleen in België.

Wat betreft de impact van de psychologische toestand van verzoeker, alsook zijn erg jonge leeftijd, bepaalt de bestreden beslissing het volgende:

"Ofschoon jouw voogd tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat je met psychologische problemen kampt (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 04/03/2022, p. 15), legde je geen (begin van) bewijs neer van deze problemen ten tijde van dit onderhoud. Het hervestigings-rapport maakt melding van moeilijke omstandigheden in Moria begin 2020, emotionele afstandelijkheid en occasioneel agressief gedrag maar stelt tevens dat je coherent nadacht wanneer je over jouw toestand in heden en het verleden beschreef. Uit deze vaststellingen die gemaakt werden in de specifieke context van een overbevolkt kamp in Griekenland kan als dusdanig niet worden afgeleid dat je ten tijde van je persoonlijke onderhouden of heden ten dage zou kampen met psychologische problemen. Je zou bovendien intussen aan de betere hand zijn en gaat in België niet naar een psycholoog (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 12/05/2022, p. 2)."

Uit de onderlijnde passages blijkt dat verwerende partij psychologische pathologieën lijkt af te doen als iets wat in enkele maanden kan worden opgelost. Ook lijkt verwerende partij psychologische problemen te koppelen naar het gaan van een psycholoog. Indien men niet naar een psycholoog gaat, wordt ervan uitgegaan dat men ook niet kampt met psychologische problemen. Is het overigens nodig om een begin van bewijs neer te leggen? Zijn de indrukken van de voogd van verzoeker, alsook van zijn netwerk dan geen begin van bewijs, gezien hij veel tijd spendeert met hen? Deze houding van verwerende partij is niet genoeg om de impact van verzoekers psychologische toestand in functie van zijn beschermings-nood te onderzoeken.

Hierna zal er vooreerst worden ingegaan op de concrete risico's die verzoeker riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan op basis van zijn profiel als Sjiitisch Hazara. Er zal blijken uit objectieve

landeninformatie dat verzoeker als gevolg hiervan zowel een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt er ingegaan op de vaststelling dat verwerende partij noch het specifiek profiel van verzoeker in casu voldoende onderzocht heeft, noch dit in de context van de huidige situatie heeft afgewogen als gegronde vrees voor vervolging.”

Bij de bespreking van zijn vervolgingsvrees gaat verzoeker dieper in op de situatie van de Hazara na de machtsovername door de taliban waarbij hij uitgebreid en omstandig verwijst naar en citeert uit objectieve landeninformatie en andere bronnen. Hij concludeert dat hij een duidelijk risicoprofiel heeft omwille van het behoren tot de Hazara-gemeenschap en zijn sjjiitische geloofsstrekking en ook als minderjarige jongeman. Hij vormt een doelwit voor de taliban en ISKP en kan de bescherming van zijn land niet inroepen wegens de onwil van het talibanregime om bescherming te bieden aan de Hazara. Verzoeker meent dat er een verband kan worden gelegd met de vervolgingsgronden (toegeschreven) politieke overtuiging, (toegeschreven) religie of specifieke sociale groep.

Vervolgens klaagt verzoeker aan dat er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst.

Verder wijst verzoeker op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij licht hierbij toe:

“Verzoeker was ongeveer 8 jaar oud toen hij Afghanistan verliet. Onderweg raakte verzoeker gescheiden van zijn familie en reisde hij samen met F. en zijn gezin naar Turkije. Daarna ging verzoeker naar Griekenland. In het kader van een hervestiging werd hij naar Duitsland overgebracht, waar hij 6 à 7 maanden verbleef. Verzoeker was ongeveer 12 jaar oud toen hij als minderjarige in België aankwam. Ondertussen verblijft hij bijna twee jaar in België.

Verzoeker heeft amper in Afghanistan geleefd, heeft een jarenlange reisweg achter de rug, en is in het Westen toegekomen op erg jonge leeftijd. Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is in het bijzonder niet in staat om te beseffen hoe hij zelf ‘anders’ is dan vroeger, of zelfs ‘anders’ dan de ‘andere’ bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

Bovendien treedt er een duidelijk vergeten van de moedertaal (Dari) op, wat verzoeker extra kwetsbaar maakt bij een terugkeer naar Afghanistan.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse ge-meenschap en Taliban zich afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door het verblijf in het westen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf ‘westers’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de Taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa.”

Verzoeker meent dat er geen grondig onderzoek is gevoerd naar zijn driedubbel profiel van sjjiitische minderjarige Hazara die is “verwesterd”. Hij vervolgt:

“In casu is het niet duidelijk hoe verweerder in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, zoals het feit dat verzoeker het contact met zijn cultuur en taal is kwijtgeraakt, wat hem extra kwetsbaar maakt in geval van terugkeer. Dit blijkt onder meer uit het verslag van verzoekers taalanalyse:

“Je voelt dat hij het wat spijtig vindt dat hij ‘Dari’ lijkt te vergeten maar hij gaat ervan uit dat het wel terugkomt. Hij ervaart Nederlands als zijn beste taal.”

En

“Er treedt duidelijk een vergeten van de moedertaal op waardoor deze geen basis meer kan vormen voor de nieuwe taal. Nederlands is momenteel mogelijk iets makkelijker voor hem om te gebruiken dan Dari, natuurlijk is dit ook afhankelijk van de context”

Voorts stelt het EASO-rapport dat verweerder rekening moet houden met de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, namelijk 8 jaar oud, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België, bijna 2 jaar. Verweerder laat na te verduidelijken hoe zij met deze factoren rekening heeft gehouden. Sterker nog, in de bestreden beslissing legt verwerende partij de verantwoordelijkheid voor het aandragen van elementen die wijzen op een concrete impact van de machtsovername door de Taliban op de persoonlijke situatie van verzoeker uitsluitend bij hem zelf, dit terwijl verwerende partij op basis van de vrij raadpleegbare gedetailleerde bronnen van landeninformatie zelf tot de conclusie had kunnen komen dat er wél sprake was van voldoende elementen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij meent dat het loutere feit dat verzoeker Hazara is onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade aannemelijk te maken en dat verzoeker zelf informatie moet aanbrengen om de vervolging van Hazara's in Afghanistan aan te tonen. Zoals hierboven uiteengezet rept zij daarbij geen woord over de religieuze overtuiging van verzoeker, met name de sjiiitische geloofsstrekking, noch over de sociale groep waartoe hij behoort, noch over haar politieke overtuiging, met name een verwestering.

Hierbij is het belangrijk om opnieuw te benadrukken dat verzoekende partij niet effectief verwesterd moet zijn. Het is voldoende dat hij gepercipieerd wordt als verwesterd door de actor van vervolging in toepassing van artikel 10.2 van de Kwalificatierichtlijn: "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Het is moeilijk voor verzoeker om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging op basis van zijn dubbel risicoprofiel vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afghaanse samenleving en de Taliban Sjiitische Hazara's en terugkeerders behandelen en discrimineren, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het in kader van het risicoprofiel van verzoeker gaat over toekomstige vermoedelijke vervolging, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is (zoals hierboven reeds gedocumenteerd).

Voorts stelt verwerende partij dat verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan, en dat dit niet concreet genoeg is. Verwerende partij is nochtans verplicht rekening te houden met de individuele situatie van verzoekster, haar eerdere verblijfplaatsen, leeftijd, geslacht, etc. op grond van artikel 4 Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 Vw.

Verwerende partij heeft dit niet gedaan. Verwerende partij had er rekening mee moeten houden dat verzoeker een driedubbel risicoprofiel heeft. Zo had zij de individuele omstandigheden apart moeten beoordelen gezien er zich verschillende elementen in zijn risicoprofielen bevinden. Zonder verdere argumentatie oordelen dat verzoeker een meer 'concrete' vrees had moeten formuleren terwijl uit de objectieve landeninformatie (zie supra) blijkt dat men niet meer kan verwachten dat personen met zulks risicoprofiel naar Afghanistan kunnen terugkeren is zeer onredelijk.

(...)

Uit het rapport van Asylus blijkt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. 141

Jongeren die op erg jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken.

(...)

Verzoeker is op een erg jonge leeftijd aangekomen in Europa op een moment waarop hij nog steeds beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft hij reeds geruime tijd in het Westen, waarvan 2 jaar in België. Op dit moment wordt hij beïnvloed door Westerse waarden en normen. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt immers dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen.

"Adolescence is among the most confusing periods in the lifespan, largely because it is when we start to doubt whatever our parents taught us while we struggle with finding something new to hold onto and guide us through life. In other words, a process known as identity formation starts in adolescence. Contemporary psycho-logical research on identity was initiated by Erikson (1950, 1968), who described identity formation as a search for a new sense of sameness and continuity in order to avoid role confusion. Forming a stable identity is important, because role confusion might manifest itself in the form of "delinquent and outright psychotic episodes" (Erikson, 1950)." 143

De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving: "The term identity not only includes how teens view themselves but also the groups they're a part of. In this sense, there are internal and external factors that form identity, including those which teens do and do not have control of. There are some aspects of identity that are made up of how teens define themselves in relationship to their peers, school, family, and social environments." 144

Afghaanse kinderen/jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht, zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele 'kompas' is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer:

“These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures... The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernised. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them.”

Verzoeker zal het dus erg moeilijk hebben om zich opnieuw aan te passen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden, die hij zelfs helemaal niet kent.

Verzoeker meent bovendien dat uit de hierboven bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het driedubbel risicoprofiel van verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

Op basis van de eerder beschikbare landeninformatie omtrent de risico's voor Sjiitische Hazara's en (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling van dergelijke personen door de Taliban, zoals uitgebreid gedocumenteerd, zijn er gegronde redenen om te vermoeden dat deze personen, ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen.”

Verzoeker betoogt dat ook moet worden onderzocht wat de gevolgen zijn van het leven onder het talibanbewind. Hij bespreekt daarbij de huidige situatie, die hij onrustwekkend acht, en de lessen uit het verleden, met name het leven in het gebied onder controle van de taliban voor de totale machtsovername (2001-2021), het leven onder het vorige 'Islamitisch emiraat' (1996-2001) en de standpunten van de talibanleiding. Verder gaat verzoeker in op de reisrestricties, met name het door de taliban opgelegde verbod waarbij het Afghanen niet is toegestaan om het land te verlaten, tenzij hun bestemming is gekend bij de taliban. Verzoeker stelt nog dat zich twee parallele niet-internationale gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse grondgebied: één tussen de taliban en het National Resistance Front, en één tussen ISKP en de taliban. Hij gaat verder in op de veiligheidssituatie, onder meer in de provincie Baghlan. Verzoeker gaat in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog en licht hij concreet toe:

“Zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat verwerende partij op zijn minst een veel duidelijker idee heeft van wat een kind die Afghanistan en de Taliban ontvlucht is om bescherming te krijgen in een Europees land kan verwachten als deze na jaren terugkeert qua behandeling door de Taliban in de luchthaven, bij checkpoints en bij re-integratie.

Deze risico's heeft verwerende partij niet onderzocht. Het is hierbij relevant te benadrukken dat het feit dat verzoeker als minderjarige die op 8-jarige leeftijd Afghanistan verliet wel degelijk verhoogde kwetsbaarheden aantoont. Verzoeker heeft een jarenlange reisweg achter de rug en is nog steeds maar 14 jaar oud. Verzoeker heeft amper in Afghanistan geleefd, en is in het Westen toegekomen op jonge leeftijd. Het is nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de Taliban. Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt. Hij is in het bijzonder niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. Bovendien werd in een taalanalyse vastgesteld dat verzoeker Dari lijkt te vergeten en Nederlands als zijn beste taal ervaart. Er treedt een duidelijk vergeten van de moedertaal op, wat verzoeker extra kwetsbaar maakt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker na jarenlang verblijf in het Westen extra kwetsbaar is om als minderjarige terug te keren naar Afghanistan, hoeft dan ook geen verdere verduidelijking.”

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift:

“3. ASYLOS, Afghanistan: Situation of young mail ‘westernised’ returnees to Kabul, augustus 2017;
4. ASYLOS, Afghanistan: Treatment of family members of human rights activists and former government supporters after the Taliban take-over, november 2021;”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 24 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

3.2. Op 30 november 2022 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin hij refereert aan actuele landeninformatie omtrent de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook de situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen naar hun land van herkomst, met name:

“1. Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afgaanse verzoekers in de EU), zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;

2. Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU.

3. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint.

4. Screenshot van verzoekers TikTok”

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota toelichting bij voormelde stukken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

5.2. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat hij geen zicht biedt op zijn familiale situatie, zijn levensomstandigheden en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Verder meent de commissaris-generaal dat de houding van verzoekers familieleden niet in overeenstemming is met een gegronde vervolgingsvrees, nu zijn familie het niet opportuun achtte dat verzoeker in Duitsland een beschermingsverzoek indiende. In de bestreden beslissing wordt hierover uitgebreid gemotiveerd.

Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting wordt toegelicht dat zowel verzoeker als zijn grote broer S. niet op de hoogte waren van elkaars aanwezigheid in België.

Verzoekers voogd verklaart tijdens de terechtzitting dat verzoekers broer S., die bijna 18 jaar oud is, indertijd reeds op negenjarige leeftijd aankwam in België, in het gezelschap van een oom. Hun asiel-aanvragen werden geweigerd omdat ze hun herkomst uit het dorp Kampirak in de provincie Baghlan niet aannemelijk konden maken. Broer S. verkreeg daarna een verblijfsvergunning in het kader van een Minteh-procedure, waarbij werd geoordeeld dat een verblijf in België de meest duurzame oplossing was. De voogd verklaart verder dat broer S. werd geschaad door de acties van zijn vader en zich heeft losgescheurd van zijn gezin. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het contact met zijn vader werd stopgezet omwille van de druk die op S. werd uitgeoefend tijdens de asielprocedure en het gebrek aan bekommernis om zijn welzijn. Verzoekers voogd meldt verder dat de vader van S. teleurgesteld was dat een gezinshereniging na het verkrijgen van een A-kaart in het kader van een Minteh-procedure niet mogelijk was. De oom van verzoeker verkreeg eveneens een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar er zou geen contact meer zijn tussen S. en zijn oom.

De voogd licht ter terechtzitting tevens toe dat de vader van verzoeker een duidelijk plan nastreeft, met name zijn gezin in veiligheid te brengen in Europa, waarbij hij echter niet veel oog heeft voor de individuele belangen van zijn kinderen die hij met dit doel vooruitstuurt naar Europa.

De uiteenzettingen in het verzoekschrift en ter terechtzitting scheppen meer licht en duidelijkheid over de familiale situatie van verzoeker. Met deze context in achterhoofd, zoals geschetst in het verzoekschrift en bevestigd door de voogd ter terechtzitting, meent de Raad dat het verwijt aan verzoeker dat hij *“doelbewust”* tracht zijn werkelijke familiale situatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, genuanceerd moet worden. Er moet immers rekening worden gehouden met de complexiteit van de situatie, zoals geschetst in het verzoekschrift en tijdens de terechtzitting, waaruit blijkt dat verzoeker, die nog erg jong was bij binnenkomst in België en nog steeds jong is, onder enorme druk wordt gezet door zijn vader.

Dat verzoeker uit loyaliteit aan zijn vader niet zijn volledige medewerking geeft in het kader van zijn beschermingsverzoek mag hem, gelet op zijn minderjarigheid, de daaruit volgende kwetsbaarheid en vaderlijke druk, niet volledig worden aangerekend. De druk die zijn vader op hem uitoefent en het gegeven dat deze minderjarige en kwetsbare verzoeker wordt gebruikt om een gezinshereniging te bewerkstelligen, zonder daarbij oog te hebben voor zijn belang, moet integendeel worden meegenomen in de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

De Raad acht het verder niet onaannemelijk of kan minstens niet uitsluiten dat verzoeker toch niet geheel op de hoogte was van de aanwezigheid van zijn broer in België. Gelet op geschetste context kan er niet zomaar van worden uitgegaan dat verzoeker steeds volledig zou zijn geïnformeerd door zijn vader.

De Raad merkt overigens op dat de verwerende partij noch middels een nota met opmerkingen noch tijdens de terechtzitting betwist dat het in casu een complexe zaak betreft waarbij verzoeker door zijn vader wordt gedwongen om geen zicht te bieden op verschillende elementen.

De Raad benadrukt dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR *“Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, quod in casu.

Zoals reeds aangestipt in punt 4.1., is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaat van de opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

5.3. Verzoeker voert een vervolgingsvrees aan omwille zijn minderjarigheid, zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn etnische afkomst als Hazara en zijn sjiitische geloofsovertuiging en een toegeschreven verwestering als terugkeerder uit Europa.

5.4. Er wordt hier niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en een Hazara is.

In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op verzoekers Hazara-afkomst. Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 24 november 2022 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat *“er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara’s in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Jijzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat je Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.”*

De verwerende partij beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 (p. 77-86).

5.5. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (zie EASO *“Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report”* van januari 2022, p. 40-45; EUAA *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, p. 50 e.v.; EUAA *“Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 130-144; alsook de verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker).

De Hazara vormen een etnische minderheid in Afghanistan die 9 tot 18% uitmaken van de totale Afghaanse bevolking.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-

afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het voormalig Afghaanse leger (ANSF). Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie, afpersing, gedwongen arbeid, detentie, fysieke mishandeling, enz. Er zijn tevens voorvallen gerapporteerd waarbij de taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara. Gedwongen uitzettingen van Hazara vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-facto-rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettings-beslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

In het verzoekschrift wordt met verwijzing naar een academisch artikel van maart 2022 nog gesteld dat de Hazara door de taliban worden gediscrimineerd met betrekking tot toegang tot internationale en humanitaire bijstand, hetgeen hun overleven in de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie bemoeilijkt.

Uit het USDOS "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van 12 april 2022 blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geïsoleerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

Er kunnen twee patronen worden onderscheiden in de aanvallen tegen Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïsoleerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheids personeel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen worden Hazara gestopt en geïsoleerd. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïsoleerd worden door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e-Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In augustus 2022 had nog een reeks aanslagen plaats tegen sjiitische Hazara in Kaboel. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de Dasht-e-Barchi wijk van Kaboel waarbij 50 mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Volgens Human Rights Watch heeft ISKP reeds 13 aanvallen uitgevoerd tegen Hazara sinds de machtsovername door de taliban, en kan ISKP ook worden gelinkt aan drie andere aanslagen, die resulteerden die in de dood van minstens 700 personen.

Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*". Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende taliban-strekkingen en een toename aan financiële bronnen.

5.6. Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn

op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Hazara uit Afghanistan.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 (p. 83-85) worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel, daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

5.7. In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" (p. 85-86) wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo is er in regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

5.8. Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", april 2022, p. 77-81), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

5.9. Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

5.10. Verzoeker is een Hazara, van wie niet wordt betwist dat hij tot sjiitische geloofsstrekking behoort.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Zoals hierboven vastgesteld, is er geen zicht op verzoekers verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn komst naar België, zodat zijn regio van herkomst niet kan worden bepaald. Dit neemt niet weg dat de getalsterkte van ISKP, als voornaamste actor van geweld tegen Hazara, wordt geschat tussen de 1500 en 4000 strijders en dat dit toeneemt, dat de aanvallen tegen Hazara blijven voortduren, dat ISKP heeft laten weten dat ze sjiiitische moslims viseren van *“Baghdad tot Khorasan”* en dat ze een aanwezigheid in bijna alle provincies lijken te hebben.

5.11. Er wordt niet betwist dat verzoeker is geboren in 2008.

Hoewel er geen zicht wordt geboden op de datum van vertrek uit Afghanistan, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zonder betwisting, dat verzoeker in Griekenland aankwam op 16 december 2019 toen hij 11 jaar oud was (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 1 – hervestigingsrapport Moria). Na een verblijf in Duitsland, kwam verzoeker in België aan in 2021 en was hij bij binnenkomst net 13 jaar oud. Verzoeker is heden 15 jaar oud.

Uit dit alles blijkt dat hij Afghanistan op erg jonge leeftijd heeft verlaten, sinds 2019 in Europa verblijft en sinds januari 2021 in België. Verzoeker verblijft aldus al minstens drie tot vier jaar buiten Afghanistan.

Zijn minderjarigheid duidt reeds op een kwetsbaar profiel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS deelde de voogd mee dat verzoeker kampt met psychologische problemen (NPO I, p. 15), maar dit wordt niet geattesteerd of gestaafd met een psychomedisch document. Wel blijkt dit uit het hervestigingsrapport van verzoeker ('best interest determination report') dat door een 'welfare officer' van EASO werd opgemaakt in kamp Moria, Griekenland, op 13 april 2020 en bevestigd door een protection officer van UNHCR op 14 april 2020 (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 1 – hervestigingsrapport Moria).

In dit rapport wordt beschreven dat verzoeker blij gaf van emotionele afstandelijkheid, occasioneel agressief gedrag en bedplassen, als gevolg van de moeilijke omstandigheden in Moria waar enkel zijn basisnoden werden gedekt en wegens de weigering van zijn ooms om verder de zorg voor verzoeker op hen te nemen.

Zijn voogd kaartte in een e-mail van 2 maart 2022 gericht aan de verwerende partij de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker aan: *“In tweede instantie verwijs ik graag naar het Best Interests Determination Report dat opgesteld werd in Moria op 14/04/2020 door een EASO medewerker. Hierin maakt de medewerker duidelijk een melding van de psychologische kwetsbaarheid van mijn pupil Deze kwetsbaarheid was ook hier in België zeer duidelijk. In de eerste maanden van zijn verblijf was ook hier emotionele blokkage heel duidelijk. Dit uitte zich in momenten van volledige mentale afwezigheid, emotionele blokkades, huilbuien, ... De agressieve reacties waarvan sprake in het rapport mochten wij niet observeren. Ondertussen gaat het op emotioneel vlak al beter met R., dankzij de stabiele thuis die hij vond in zijn pleeggezin, maar dit blijft een aandachtspunt. Ik dank dan ook de PO om hiermee rekening te houden tijdens het persoonlijk onderhoud.”*

De Raad stelt verder vast dat verzoeker begon te wenen toen het hem allemaal te veel werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO I, p. 14).

Alles in acht genomen, meent de Raad dat er voldoende aanwijzingen zijn in deze zaak om in hoofde van verzoeker een zekere mate van psychologische kwetsbaarheid aan te nemen, die voortvloeit uit zijn minderjarigheid en zijn levenservaringen tot nu toe, zoals de omstandigheden waarin hij naar Europa werd gestuurd en de omstandigheden van zijn verblijf in Moria.

Volgens de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, in het verzoekschrift en tijdens de terechtzitting verblijft verzoeker sinds twee jaar bij een pleeggezin, met Marokkaanse wortels (NPO I, p. 5), in Brussel. Hij communiceert daar in het Frans maar gaat in het Nederlands naar school.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, het verslag taalanalyse van 7 april 2022 (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 5, taalrapport) en ter terechtzitting blijkt dat hij beide talen redelijk spreekt en soms door elkaar gebruikt, wat niet wegneemt dat hij een zekere taalachterstand heeft (NPO I, p. 1, 3). Uit het geheel van de elementen (notities persoonlijk onderhoud, verslag taalanalyse en de terechtzitting) blijkt niet dat verzoeker het Dari, zijn moedertaal, niet meer machtig is. Wel acht de Raad het aannemelijk dat hij het Dari nog steeds goed begrijpt maar dat hij bij het spreken ervan soms naar een woord moet zoeken, zoals verzoeker aangeeft. Dit blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO I, p. 2-3; NPO II, p. 4). Verzoeker belt wekelijks met zijn ouders maar heeft voor het overige geen Dari-sprekende vrienden in België.

Verzoeker speelt voetbal waar Nederlands en Frans wordt gesproken. Omwille van zijn taalachterstand in het Nederlands, zou hij voor het schooljaar 2022-2023 starten in 1B van het middelbaar onderwijs.

Uit dit alles volgt dat verzoeker reeds een belangrijk deel van zijn vormende jaren als minderjarige tiener in Europa en in België in het bijzonder heeft doorgebracht.

Hoewel verzoeker geen blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van de elementen eigen aan verzoeker, met name het feit dat hij op zeer jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten voor Europa waar hij op elfjarige leeftijd is toegekomen, zijn afwezigheid van drie tot vier jaar uit Afghanistan, zijn verblijf in Griekenland en Duitsland, zijn verblijf van twee jaar in de Belgische samenleving, en het gegeven dat hij heden net vijftien jaar oud is. Verzoeker is door middel van zijn school en zijn verblijf in een pleeggezin in contact gekomen met verschillende talen, achtergronden en levensvisies. Hij heeft ondertussen een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school, de voetbal, het verblijf in het pleeggezin en sociale media (gelet op zijn Tiktok- en Instagramaccount), onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen. Hierbij stelt zich de vraag of verzoeker bij terugkeer kan rekenen op de opvang en het netwerk van zijn gezin om zich (opnieuw) aan te passen aan de huidige normen en waarden van de Afgaanse samenleving, rekening houdend met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd. Gelet op de verklaringen in het verzoekschrift en ter terechtzitting over de druk die verzoekers vader uitoefent op zijn zonen, in casu broer S. en verzoeker, kan immers niet worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer niet op de welwillendheid en het begrip van zijn vader zal kunnen rekenen.

Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban of ISKP kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Wegens zijn jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waardoor het niet onaannemelijk is dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en de ISKP, kan bijgevolg evenmin worden uitgesloten dat verzoeker, zeker gelet op zijn etnie, zal opvallen en minstens als verwesterd zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

5.12. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De omstandigheid dat geen duidelijk zicht wordt verschaft op verzoekers eerdere verblijfplaatsen, doet geen afbreuk aan voorgaande objectieve elementen waarover geen twijfel bestaat, noch aan voorgaande bevindingen en vaststellingen. Ongeacht waar verzoeker voor zijn komst naar België in Afghanistan verbleef, blijft de totaliteit ervan overeind.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de complexe relatie met zijn vader, zijn minderjarigheid, (psychologische) kwetsbaarheid en vermeende verwestering, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen.

Gelet op zijn Hazara-origine en zijn sjiitische geloofsstrekking alsook een gepercipieerde verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd

als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

De Raad is zich ervan bewust dat deze erkenning een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, is een echter een vraag die in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten moet worden onderzocht.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES